

[Kjær.]

Administrationsomraade, det, der hører under den højtærede Socialminister. Socialreformen har jo, siden den blev gennemført, været gjort til Genstand for en ret voldsom Kritik fra forskellige Sider. Det er sket til Trods for, at — efter min Mening — de har Ret, der siger, at det ikke saa meget er Loven som Administrationen af samme, man burde rette sit Skyts imod. Jeg vil ingenlunde dermed have sagt, at jeg ikke ønsker Ændringer i Socialloven. Jeg kunde for mit Vedkommende ønske en Række saadanne, men da jeg har forstaaet, at den højtærede Socialminister er sindet at forelægge Forslag om Ændringer, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette i Øjeblikket. Dog vil jeg gerne udtale Haabet om, at der blandt de Ændringer, man vil kunne enes om, maa findes en, der gør det muligt for Børn, der er anbragt paa Børnehjem og lignende Steder, at blive optaget i en anerkendt Sygekasse. Naar jeg fremhæver denne enkelte Ting, er det, fordi jeg ved, at man tidligere, saa tidligt som i 1929, beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, men at det stadig er uløst, og det er i Virkeligheden urimeligt. Forholdet er faktisk det, at alle Mennesker her i Landet kan sygeforsikres, vel at mærke hvis de opfylder Helbredsbetingelserne. De eneste, der ikke kan det, er disse Børnehjems Børn, og naar man nu betænker, at det i de allerfleste Tilfælde er ugifte Mødre, der anbringer Børnene paa disse Børnehjem, og at ugifte Mødre har meget svært ved at betale for Barnets Ophold og slet ikke kan betale et eventuelt Hospitalsophold, tror jeg ogsaa, man vil indrømme, at Forholdene ikke er helt holdbare. Det vil i de allerfleste Tilfælde gaa saadan, at det bliver den Kommune, hvori Børnehjemet ligger, der kommer til at betale Udgiften, og det er urimeligt for baade Moderen, Kommunen og Børnehjemet. Det var altsaa denne Enkelthed, som vedrører selve Lovgivningen.

Hvad jeg i øvrigt skal beskæftige mig med, er Administrationen, og da navnlig Administrationen af Kommunehjælpen. Paa mange Maader er denne Administration efter min Mening uheldig, og det falder i særlig Grad i Øjnene, naar man betragter Virkningerne deraf. Det vilde føre for vidt at komme ind paa dem alle, jeg skal her nøjes med at nævne en enkelt, nemlig Indvandringen fra Landet til Byerne. Hvor stor denne Indvandring har været, hvilket Omfang den har haft, er ikke helt nemt at afgøre. Fra Ministeriets Side har man forespurgt Socialudvalgene ude omkring i Landet

og indhentet en Række Oplysninger, men vi er i alt Fald ikke blevet stillet over for disse Oplysninger. At Indvandringen har været ikke helt ubetydelig, er sikkert nok, og at udrede Aarsagerne til den kan naturligvis blive vanskeligt, men jeg er ikke i Tvivl om, at en af de væsentligste Aarsager maa søges i Forhold, der vedrører Socialreformen. Den Omstændighed, at Indvandringen først for Alvor tog Fart i Efteraaret 1933, synes da ogsaa at vise det samme, og Ministeriet har for øvrigt i et Cirkulære af 27. Marts 1934 været inde paa den samme Tanke, idet man i dette Cirkulære siger, at der fra en Række Købstæder er forebragt Ministeriet Klager over, at Antallet af tilflyttede Personer efter 1. Oktober 1933 har været usædvanlig stort, og der gøres saa i øvrigt nærmere Rede for Behandlingen af disse Mennesker. Naar det i det samme Cirkulære hedder, at Grunden til Indvandringen maa søges bl. a. i den noget højere Understøttelse, som Byerne giver, er det efter min Mening til Dels rigtigt, men ogsaa kun til Dels. Man kunde være kommet til det helt rigtige, hvis man havde sagt, at Grunden var den for høje Understøttelse, der ydes i en Række Byer. Lad mig her sige, at naar jeg taler om en for høj Understøttelse, saa mener jeg dermed en Understøttelse, der giver mere, end man maa antage var Socialreformens Forudsætning. Jeg ved meget vel, at Understøttelsen maa og skal være højere i Byerne end paa Landet, idet man begge Steder jo nok har Folkeforsikringens Takster at gaa efter, men den Forskel, der er paa Aldersrentetaksterne i Byerne og paa Landet eller paa Invalididentaksterne i Byerne og paa Landet, faar næppe ret mange til at flytte.

Grunden maa søges i en anden Omstændighed, den nemlig, at man i de fleste Landkommuner lader Aldersrenten danne Grundlag for Understøttelserne, medens man i en Række Bykommuner lader Invalididenten danne Grundlaget. Herved begaar man efter min Mening en Fejl. Forsorslovens § 297 siger, at Folkeforsikringslovens Takster danner Grundlaget for Kommunehjælpen Størrelse. Meningen dermed kan kun være den, at hvor der ikke er Tale om Nedsættelse af Forsørgerens Erhvervsevne, maa Aldersrentebeløbet lægges til Grund for Understøttelsens Størrelse; hvor der derimod er Tale om en Nedsættelse af Erhvervsevnen, maa man anvende Invalididentens Takster, eventuelt med de forskellige Tillæg, der knytter sig dertil. Jeg siger ikke, at der ikke kan være visse Tilfælde, hvor der skal ydes ud over Aldersrentens Takster, heller ikke, at der ikke